

De verrassing in de klerkast

Arthur stond elke ochtend precies om halfacht op, net als hij altijd deed toen zijn vrouw, Miriam, nog leefde. Hij douchte en trok de grijze broek, het lichtblauwe overhemd en de okergele slip-over aan die hij de avond tevoren had klaargelegd. Daarna schoor hij zich en ging naar beneden.

Om acht uur maakte hij zijn ontbijt, gewoonlijk een sneetje toast besmeerd met margarine; daarna ging hij aan de grenen boerentafel zitten waaraan weliswaar plek was voor zes mensen, maar nu slechts één persoon zat. Om halfnegen waste hij af en veegde hij het aanrechtblad schoon, eerst met zijn hand en vervolgens met twee wegwerpreinigingsdoekjes met citroengeur. Vanaf dat moment kon zijn dag beginnen.

Op elke andere zonnige meiochtend zou hij blij zijn geweest dat de zon al scheen. Dan kon hij in de tuin gaan werken om onkruid te wieden en te schoffelen. De zon zou zijn nek verwarmen en op zijn hoofdhuid stralen tot die roze kleurde en tintelde. Ze zou hem eraan herinneren dat hij er nog was, voortploeterend en wel.

Maar vandaag, de vijftiende dag van de maand, was een ander verhaal. Vandaag was het de gedenkdag waar hij al weken tegen opzag. Telkens wanneer hij langs zijn 'Schitterend Scarborough'-kalender liep, bleef zijn blik aan deze datum haken. Dan staarde hij er een poosje naar en probeerde een klusje te bedenken dat hem zou afleiden. Vervolgens ging hij zijn varen, Frederica genaamd, water geven of het keukenraam openen om

‘wegwezen’ te roepen, zodat de kat van de burens niet zijn behoefte deed in zijn rotstuintje.

Het was een jaar geleden dat zijn vrouw was doodgegaan.

‘Heengaan’ was de term die iedereen het liefst gebruikte. ‘Doodgaan’ zeggen werd bijna als vloeken beschouwd. Arthur had de pest aan het woord ‘heengaan’. Het klonk vriendelijk, als een rondvaartboot die door kabbelend water voorttuft, of een zeepbel die in een wolkeloze lucht zweefde. Maar daar had haar dood niet op geleken.

Na meer dan veertig huwelijksjaren was hij in zijn eentje achtergebleven in dit huis met drie slaapkamers en badkamer en suite die zijn volwassen dochter Lucy en zoon Dan hen hadden aangeraden van hun pensioengeld te laten installeren. De onlangs geplaatste keuken was gemaakt van echt beukenhout en voorzien van een fornuis met een bedieningspaneel dat niet zou misstaan in een NASA-ruimtestation. Arthur gebruikte het alleen nooit omdat hij bang was dat het huis dan als een raket zou opstijgen.

Wat miste hij het gelach in huis. Hij verlangde ernaar weer het gebonk van voeten op de trap te horen, zelfs het slaan met deuren. Hij wilde verdwaalde hoopjes wasgoed op de overloop zien liggen en struikelen over modderige rubberlaarzen in de gang. Modderlaarzen noemden de kinderen die. De stilte die het alleen-zijn met zich meebracht, deed zijn oren veel meer tuiten dan de gezinsgeluiden waarover hij vroeger klaagde.

Arthur had zijn aanrechtblad schoongemaakt en liep juist naar zijn voorkamer toen een hard geluid door zijn hoofd snierpte. Instinctief drukte hij zich met zijn rug tegen de muur. Hij spreidde zijn vingers tegen het lichtroze structuurbehang. Zijn oksels prikten van het zweet. Door het raam met margriettenpatroon in zijn voordeur ontwaarde hij een grote paarse gedaante. Hij zat gevangen in zijn eigen gang.

Weer klonk de deurbel. Het was verbazingwekkend hoe

hard ze die kon laten klinken. Het leek wel een brandklok. Zijn schouders schoten omhoog om zijn oren tegen het geluid te beschermen en zijn hart sloeg op hol. Ze zou het toch zeker wel snel opgeven? Maar toen werd de brievenbus geopend.

‘Arthur Pepper. Doe open. Ik weet dat je daar bent.’

Het was al de derde keer deze week dat zijn buurvrouw Bernadette naar zijn huis kwam. De afgelopen maanden had ze keer op keer geprobeerd hem haar varkensvleespastei of zelfgemaakt uiengehakt op te dringen. Soms gaf hij toe en deed de deur open, maar meestal niet.

Afgelopen week had hij een saucijzenbroodje in zijn gang aangetroffen, dat als een angstig dier uit een papieren zak tuurde. Het had hem tijden gekost om de bladerdeegsnippers van zijn jute deurmat te verwijderen.

Hij moest kalm blijven. Als hij nu bewoog, zou ze weten dat hij zich had verstoppt. Dan moest hij een excuus verzinnen: dat hij het vuilnis buiten had gezet, of de geraniums in de tuin water had gegeven. Maar hij was te moe om iets te bedenken, vooral vandaag.

‘Ik weet dat je daar bent, Arthur. Je staat er niet alleen voor. Je hebt vrienden die om je geven.’ De brievenbus klepperde. Een kleine lila folder waarop stond IN VERDRIET VERENIGD dwarrelde naar de vloer. Op de voorkant stond een slecht getekende lelie.

Hoewel hij al een week met niemand had gepraat; hoewel zijn koelkast alleen nog een stukje cheddarkaas en een fles melk die over de datum was bevatte, had hij nog steeds zijn trots. Hij weigerde een van Bernadette Pattersons hopeloze gevallen te worden.

‘Arthur!’

Hij kneep zijn ogen dicht en deed alsof hij een standbeeld in de tuin van een statig landhuis was. Miriam en hij waren dol op de landhuizen van de National Trust, maar alleen doordeweeks,

wanneer daar geen hordes mensen op afkwamen. Hij wenste dat ze daar nu samen waren, hun voeten knerpend op de grindpaden, terwijl ze genietend van de tussen de rozen fladderende koolwitjes uitkeken naar een groot stuk jamtaart in het theehuis.

Toen hij aan zijn vrouw dacht, kwam er een brok in zijn keel, maar hij bleef voor standbeeld spelen. Hij wilde dat hij echt van steen was, dan zou hij geen pijn meer kunnen voelen.

Eindelijk klapte de brievenbus dicht. De parsee gedaante verdween. Arthur ontspande eerst zijn vingers, toen zijn ellebogen. Hij bewoog zijn schouders om de spanning kwijt te raken.

Omdat hij Bernadette ervoor aanzag nog bij het tuinhek te dralen, opende hij de voordeur op een kier. Met zijn oog voor de spleet tuurde hij naar buiten. In de tuin tegenover zijn huis zag hij Terry – die dreadlocks had, een bandana droeg en altijd en eeuwig zijn gazon aan het maaien was – zijn grasmaaier uit de schuur halen. De twee roodharige jongens van ernaast renden op blote voeten over straat. Duiven hadden de voorruit van zijn niet-gebruikte Nissan Micra voorzien van een bobbelige witte laag. Hij kalmeerde. Alles was weer normaal. Routine was goed.

Hij las de folder en legde hem netjes bij de andere die Bernadette in zijn brievenbus had gegooid: Echte vrienden, Bewonersvereniging Thornapple, Het mannenhol, Het dieselgala van de North Yorkshire Moors-spoorwegen, en dwong zichzelf toen om thee te gaan zetten.

Bernadette had zijn ochtendroutine verstoord, hem uit zijn evenwicht gebracht. Omdat hij zenuwachtig was, haalde hij het theezakje te snel uit de pot. Hij rook aan de melk in de koelkast en kromp ineem bij de stank, waarna hij de vloeistof in de gootsteen goot. Deze keer moest hij zijn thee zwart drinken, waardoor hij naar ijzervijlsel smaakte. Hij zuchtte diep.

Vandaag zou hij de keukenvloer niet dweilen of de vloerbe-

dekking op de trap zo fanatiek stofzuigen dat de versleten stukken nog kaler werden. Ook zou hij de badkamerkranen niet opwrijven en de handdoeken in keurige vierkantjes vouwen.

Hij stak zijn hand uit en pakte aarzelend de dikke zwarte rol vuilniszakken die hij op de keukentafel had gelegd. Ze waren zwaar. Heel geschikt voor zijn doel.

Om het gemakkelijker te maken las hij nogmaals de folder van de stichting Kat in nood. 'Alle geschonken spullen zullen verkocht worden om geld in te zamelen voor mishandelde katten en kittens,' stond erin.

Zelf was hij geen kattenliefhebber, vooral niet omdat ze de plantjes in zijn rotstuint hadden gedood, maar Miriam hield wel van die beestjes, ook al brachten ze haar aan het niezen. Ze had de folder onder de telefoon bewaard, wat Arthur opvatte als een teken dat dit het geëigende goede doel was om haar bezittingen aan te geven.

Omdat hij de taak die voor hem lag bewust wilde uitstellen, liep hij traag naar boven, waar hij stilhield op de eerste overloop. Haar kleding wegdoen gaf hem het gevoel dat hij nogmaals afscheid van haar moest nemen. Dat hij haar uit zijn leven wiste.

Met tranen in zijn ogen keek hij uit het raam naar de achtertuin. Als hij op zijn tenen stond, kon hij nog net het puntje zien van de kathedraal van York. Het dorp Thornapple, waar hij woonde, was vastgegroeid aan de buitenwijken van die stad. De kersenbloesem begon al van de bomen te vallen, dwarrelde omhoog als roze confetti. De tuin was aan drie zijden omgeven door een hoge houten schutting die voor veel privacy zorgde; hij was zo hoog dat burens er niet overheen konden kijken om een gesprekje te beginnen. Hij en Miriam waren graag op zichzelf. Ze deden alles samen, dat vonden ze het prettigst, dank u zeer.

In vier verhoogde perken die hij van spoorbielzen had gemaakt groeiden rijtjes rode bieten, wortels, uien en aardappels. Dit jaar ging hij het misschien zelfs met pompoenen proberen.

Miriam bereidde altijd een verrukkelijke stoofpot met kip en groentes van de oogst, evenals zelfgemaakte soep. Zelf hield hij niet van koken. De prachtige rode uien die hij de voorgaande zomer had gerooïd waren net zo lang op het aanrecht blijven liggen tot ze even verkreukeld oogden als hijzelf en hij ze in de groenbak moest gooien.

Uiteindelijk besteeg hij de rest van de trap en kwam hij higgend voor de badkamer tot stilstand. Vroeger rende hij moeiteloos van beneden naar boven achter Lucy en Dan aan, maar nu ging alles steeds trager. Zijn knieën kraakten en hij wist zeker dat hij aan het krimpen was. Zijn ooit zwarte haar was nu spierwit (maar nog steeds zo dik dat het moeilijk plat te kammen was) en het ronde puntje van zijn neus leek elke dag roder te worden. Het was moeilijk het moment aan te wijzen waarop zijn jonge lichaam zich had getransformeerd in dat van een oude man.

Hij herinnerde zich de woorden van zijn dochter Lucy, toen ze elkaar een paar weken geleden voor het laatst spraken. ‘Het wordt hoog tijd voor een opruimsessie, pap. Je zult je beter voelen wanneer de spullen van mama zijn weggedaan. Dan kun je verdergaan met je leven.’ Zo nu en dan belde Dan uit Australië, waar hij tegenwoordig met zijn vrouw en twee kinderen woonde. Hij was minder tactvol. ‘Smijt het gewoon allemaal weg. Zorg dat het huis geen museum wordt.’

Verdergaan met zijn leven? Welke mogelijkheden had hij, potjandorie? Hij was negenenzestig, geen tiener die naar de universiteit kon of een tussenjaar kon nemen. Verdergaan. Zuchtend schuifde hij de slaapkamer in.

Langzaam opende hij de spiegeldeuren van de kledingkast.

Bruin, zwart en grijs. Daar hing een hele rij kledingstukken in moddertinten. Grappig, hij herinnerde zich helemaal niet dat Miriam zulke saaie kleuren droeg. Plotseling zag hij haar weer voor zich. Ze was jong en zwaaide Dan aan zijn arm en

been in de rondte – een vliegtuig. Ze droeg een blauw gestippelde zomerjurk en een witte sjaal. Haar hoofd had ze achterovergegooid en haar lachende mond nodigde hem uit om mee te doen. Maar het beeld verdween net zo snel als het opgekomen was. Zijn laatste herinneringen aan haar hadden dezelfde tint als de kledingstukken in de kast: grijs. Haar aluminiumkleurige haar was geknipt in de vorm van een badmuts. Net als de uien was ze verdord.

Ze was een paar weken ziek geweest. Eerst had ze een luchtweginfectie, een jaarlijks terugkerende aandoening die haar twee weken met antibiotica aan bed gekluisterd hield. Maar deze keer werd de infectie een longontsteking. De huisarts schreef nog meer bedrust voor, waaraan zijn altijd volgzame echtgenote gehoorzaamde.

Arthur had haar in bed aangetroffen, met levenloos starende blik. Eerst dacht hij dat ze naar de vogels in de bomen keek, maar toen hij haar arm beetpakte, werd ze niet wakker.

De helft van haar garderobe bestond uit vesten. Vormeloos hingen ze daar, de mouwen omlaaghangend alsof ze door gorilla's waren gedragen en vervolgens weer waren teruggehangen. Toen waren Miriams rokken aan de beurt: donkerblauw, grijs, beige en tot halverwege de kuit. Hij rook haar parfum, iets met rozen en lelietjes-van-dalen, waardoor hij ernaar verlangde zijn neus weer in haar hals te begraven. Alsjeblieft, God, nog één keer. Vaak wenste hij dat het alleen maar een nachtmerrie was, dat ze gewoon beneden een kruiswoordpuzzel in de *Woman's Weekly* zat te maken, of dat ze een brief schreef aan een van de vriendinnen die ze op vakantie hadden ontmoet.

Even mocht hij van zichzelf op bed gaan zitten om zich over te geven aan zelfmedelijden; daarna rolde hij haastig twee vuilniszakken uit en schudde ze open. Dit móést hij doen. Er was een zak bestemd voor de liefdadigheidswinkel en een voor spullen die weg moesten. Hij stopte armen vol kleding in de liefda-

digheidszak. Miriams sloffen – gedragen en met een gat in de teen – verdwenen in de afvalzak. Hij werkte vlug en stil, bleef alsmat doorgaan om zich niet door emoties te laten overmannen. Halverwege de taak stopte hij een paar grijze Hush Puppies®-veterschoenen in de liefdadigheidszak, gevolgd door een bijna identiek paar schoenen van Clarks. Toen haalde hij een grote schoenendoos tevoorschijn waarin een paar praktische, met bont gevoerde suède laarzen zaten.

Terugdenkend aan een van Bernadettes verhalen over een paar laarzen dat ze ooit op een rommelmarkt had gekocht waarin een loterijbiljet had gezeten (waarop overigens geen prijs was gevallen), liet hij automatisch zijn hand in de ene laars glijden (die leeg was) en toen in de andere. Tot zijn verrassing raakten zijn vingertoppen iets hards. Vreemd. Met zijn vingers wurmde hij het object omhoog.

Het bleek een hartvormig doosje te zijn, bekleed met rood structuurleer, en afgesloten met een piepklein gouden hangslotje. Iets aan de kleur maakte hem zenuwachtig. Het doosje zag er duur uit, frivool. Was het misschien een cadeau van Lucy? Nee, dan zou hij zich dat hebben moeten herinneren. En zelf zou hij nooit zoiets voor zijn vrouw hebben gekocht. Ze hield van eenvoudige, nuttige dingen: gladde ronde zilveren oorknopjes of een paar mooie ovenwanten. Hun hele getrouwe leven hadden ze met geld geworsteld. Door te beknibbelen hadden ze wat geld bij elkaar kunnen schrapen en scharrelen voor moeilijke tijden. Toen ze zich eindelijk te buiten gingen aan de keuken en de badkamer, had ze er maar kort van kunnen genieten. Nee, zij zou dit doosje nooit zelf hebben gekocht.

Hij bestudeerde het sleutelgat van het piepkleine hangslotje. Vervolgens haalde hij de onderste plank van de kledingkast overhoop, rommelde hij tussen de rest van Miriams schoenen, waardoor de paren door elkaar werden gegooid. Helaas lag het sleuteltje daar niet. Hij pakte een nagelschaartje en peuterde

ermee in het sleutelgat, maar het slot weigerde open te gaan. Nieuwsgierigheid welde in hem op. Weigerend het op te geven liep hij weer naar beneden. Hij had nota bene vijftig jaar als slotenmaker gewerkt, zou het hem nu potjandorie niet lukken om een hartvormig doosje te openen? Uit de onderste keukenla haalde hij een tweeliterroomijsbak tevoorschijn die hij gebruikte als gereedschapskist: zijn trukendoos.

Weer boven ging hij op bed zitten en pakte een ring met lock-picks. Hij duwde de kleinste in het sleutelgat en probeerde hem om te draaien. Deze keer klonk er een klikje en ging het doosje een paar tergende millimeters open, als een mond die op het punt staat een geheim prijs te geven. Hij haakte het hangslotje los en tilde de deksel op.

Het doosje was gevoerd met zwart velours en straalde luxe en rijkdom uit, maar het was de bedelarmband erin die hem echt de adem benam. Hij was schitterend, van goud en met dikke ronde schakels en een hartvormig slotje. Weer een hart.

Nog opvallender was de verzameling bedeltjes, uitwaaierend als de zonnestralen in een kinderboekillustratie. Het waren er acht in totaal: een olifant, een bloem, een boek, een schilderspalet, een tijger, een vingerhoed, een hartje en een ring.

Hij haalde de armband uit het doosje. Het zware sieraad rinkelde toen hij het in zijn hand bewoog. Het leek wel antiek, of in elk geval oud, en het was fraai bewerkt. Elk bedeltje sprankelde van de details. Maar hoezeer hij ook zijn best deed, hij kon zich niet herinneren dat Miriam de armband ooit had gedragen of hem een van de bedeltjes had laten zien. Misschien was het een cadeau voor iemand anders. Maar voor wie dan? Hij zag er duur uit. Als Lucy sieraden droeg, was het modern spul met krullen van zilverdraad, stukjes glas en schelpen.

Even overwoog hij zijn kinderen te bellen om te vragen of zij wisten dat er een bedelarmband in hun moeders kledingkast verstopt was. Het leek een goede reden om contact op te nemen.

Maar toen vond hij dat toch niet zo'n goed idee, aangezien ze het te druk hadden om zich met hem bezig te houden. Het was al een poosje geleden dat hij Lucy had opgebeld, met als excuus dat hij niet wist hoe het fornuis werkte, en het was al twee maanden geleden dat zijn zoon iets van zich had laten horen. Hij kon niet geloven dat Dan al veertig was en Lucy zesendertig. Waar was de tijd gebleven?

Ze leidden nu hun eigen leven. Ooit was Miriam in hun gezinshemel de zon geweest, en hij de maan, maar inmiddels waren Dan en Lucy verre sterren in hun eigen stelsels.

Bovendien zou de armband toch niet van Dan zijn. Zeer zeker niet. Elk jaar belde Arthur zijn zoon vóór Miriams verjaardag op om hem eraan te herinneren. Dan zei dan stevast dat hij het niet was vergeten, dat hij op het punt stond om naar het postkantoor te gaan zodat hij zijn moeder een kleinigheidje kon opsturen. En gewoonlijk was het inderdaad een kléinigheidje: een koelkastmagneet in de vorm van het Sydney Opera House, een foto van Kyle en Marina – de kleinkinderen – in een kartonnen lijstje, of een koalabeertje met knijparmen dat Miriam aan het gordijn in Dans oude slaapkamer hing.

Als ze al teleurgesteld was vanwege de cadeautjes van haar zoon, dan liet Miriam dat nooit merken. 'Ach, wat mooi,' riep ze altijd uit, alsof het het mooiste cadeau was dat ze ooit had gekregen. Arthur wou dat ze een keertje eerlijk kon zijn, dat ze zou zeggen dat hun zoon best wat meer moeite kon doen. Maar zelfs toen hij klein was, was Dan zich nooit bewust geweest van de gevoelens van anderen. Hij was het gelukkigst als hij automotoren uit elkaar kon halen en onder de smeerolie zat. Het vervulde Arthur met trots dat zijn zoon eigenaar was van drie autoschadeherstelbedrijven in Sydney, maar hij had graag gewild dat zijn zoon evenveel aandacht besteedde aan mensen als aan carburatoren.

Lucy was attenter. Ze stuurde bedankkaartjes en vergat nooit

een verjaardag. Als kind was ze zo stil geweest dat Arthur en Miriam zich afvroegen of ze misschien spraakproblemen had. Maar nee, volgens de huisarts was ze alleen maar gevoelig. Ze voelde dingen sterker dan andere mensen. Bovendien dacht ze graag na en verkende ze haar emoties. Arthur hield zichzelf voor dat dat de reden was waarom ze niet naar haar moeders begrafenis was gekomen. Dans reden was geweest dat hij duizenden kilometers ver weg zat. Maar hoewel Arthur voor beiden excuses had kunnen bedenken, deed het onvoorstelbaar veel pijn dat zijn kinderen er niet bij waren geweest om op een mooie manier afscheid te nemen van Miriam. En daarom voelde het, wanneer ze zo nu en dan over de telefoon met elkaar praatten, alsof er een obstakel tussen hen in stond. Nu had hij niet alleen zijn vrouw verloren, maar was hij ook zijn kinderen aan het kwijtraken.

Hij maakte zijn hand zo klein mogelijk, toch kreeg hij de armband niet over zijn knokkels heen. Hij vond het olifantje het mooist. Zijn slurf wees omhoog en hij had kleine oren: een Indiase olifant. Arthurs lippen plooiden zich in een wrange glimlach bij al dat exotisme. Hij en Miriam hadden het er wel over gehad hun vakantie in het buitenland door te brengen, maar als puntje bij paaltje kwam, gingen ze altijd naar dezelfde bed and breakfast aan zee in Bridlington. Als ze ooit een souvenir kochten, was het altijd een blokje met afscheuransichtkaarten of een nieuwe theedoek – nooit een gouden bedeltje.

Op de rug van het olifantje troonde een zadel met een baldakijn, en daarin lag een donkergroene facet geslepen steen. Toen hij hem aanraakte, bleek hij te kunnen draaien. Een smaragd? Nee, natuurlijk niet, gewoon glas of een nepedelsteen. Hij liet zijn vinger over het slurfje glijden, en vervolgens over het ronde achterwerk van het olifantje voor hij bij het minuscule staartje aankwam. Op sommige plekken voelde het metaal glad aan, op andere leek er iets ingekerfd te zijn. Maar hoe grondiger hij het

bedeltje bestudeerde, hoe waziger het werd. Hij had een leesbril nodig, maar was hem altijd kwijt. Daarom had hij wel vijf brillen op veilige plekken in huis opgeborgen. Hij pakte zijn trukendoos en haalde zijn oogglas eruit, dat bijna elk jaar wel een keer van pas kwam. Nadat hij het in zijn oogkas had gewurmd, tuurde hij nogmaals naar het olifantje. Terwijl hij om het bedeltje scherp in beeld te krijgen eerst zijn hoofd naar voren bewoog en toen weer naar achteren, zag hij dat de inkepingen piepkleine gegraveerde letters en getallen waren. Hij las ze, en las ze toen nogmaals.

AYAH. 0091 832 221 897

Zijn hart begon harder te kloppen. *Ayah*. Wat betekende dat? En die getallen? Waren dat soms coördinaten op een plattegrond, of was het een code? Hij pakte een potloodje en een schrijfblokje uit zijn doos en noteerde ze. Zijn oogglas viel op het bed. Gisteravond had hij naar een televisiequiz gekeken. De presentator met het woeste kapsel had gevraagd wat het landnummer was waarmee je van Groot-Brittannië naar India kon bellen, en het antwoord was 0091 geweest.

Arthur deed de deksel weer op de ijsbak en nam de bedelarmband mee naar beneden. Daar zocht hij in de *Oxford English Pocket Dictionary* de betekenis van het woord 'ayah' op, maar die zei hem niets: een kindermisje of dienstmeisje in Oost-Azië of India.

Gewoonlijk belde hij nooit mensen in een opwelling; het liefst gebruikte hij de telefoon helemaal niet. Telefoontjes naar Dan en Lucy leidden steevast tot teleurstelling. Desondanks nam hij de hoorn op.

Hij zat op zijn vaste plekje aan de keukentafel en toetste voorzichtig het nummer in, gewoon om te kijken wat er zou gebeuren. Het sloeg nergens op, maar iets aan het olifantje maakte dat hij meer wilde weten.

Het duurde lang voor de telefoon overging, en nog langer voor er werd opgenomen.

‘Met het huis van de familie Mehra. Wat kan ik voor u doen?’

De beleefde dame had een Indiaas accent. Ze klonk heel jong. Arthurs stem haperde toen hij sprak. Was het niet absurd? ‘Ik bel over mijn vrouw,’ zei hij. ‘Ze heette Miriam Pepper, of eigenlijk Miriam Kempster voor we trouwden. Ik heb een olifantenbedeltje gevonden met dit nummer erop. Het lag in haar kleedingkast. Ik was hem aan het leeghalen...’ Zijn stem stierf weg en hij vroeg zich af waar hij in vredesnaam mee bezig was, wat hij nu zei.

Even was de dame stil. Hij wist zeker dat ze zou ophangen of hem de mantel zou uitvegen vanwege dit bizarre gesprek. Maar toen reageerde ze: ‘Ja. Ik heb verhalen gehoord over Miss Miriam Kempster. Ik ga Mr. Mehra nu voor u zoeken, meneer. Ik weet bijna zeker dat hij u verder kan helpen.’

Arthurs mond viel open.